

τρεις πράξεις, τὴν μίαν μετὰ τὴν ἄλλην, ἐν ἀποτυχία τῶν δύο πρώτων.

Ἡ πρώτη εἶναι ἐξορκισμὸς οὕτω πως γινόμενος· ὁ μοναχὸς διαγράφει μὲ τὸν δάκτυλόν του τὸ σχῆμα κροκοδείλου ἢ τίγριος, ἢ ἄλλου θηρίου· συγχρόνως δὲ προσποιεῖται ὀδύνην, καὶ ψιθυρίζει μυστηριώδεις ἐπιφθασίαι. Ἐὰν ὁ ἐκ τοῦ ἐξορκισμοῦ τούτου φόβος δὲν ἀρκῆ νὰ πείσῃ τὸν ἐνοχον εἰς τὸ νὰ ὁμολογήσῃ τὸ ἔγκλημα, ὁ ἀπόγονος τοῦ Ζένου Γίωσα δοκιμάζει τὸ ἀποτέλεσμα τοῦ καθιερωμένου ἱατρικοῦ, ἢτοι χάρτου ἐφ' οὗ εἶναι κεχαραγμένα γράμματα καὶ ξένα πτηνά, καὶ ὑπ' αὐτὰ ἢ ὑπογραφή τοῦ ἀρχηγοῦ τῶν ἐρημιτῶν. Οἱ χάρται οὗτοι εἰς οὓς ἀποδίδεται ἡ ἀρετὴ τοῦ ἀποδιώκειν τὰ πονηρὰ πνεύματα, τίθενται συνήθως ἄπισθεν τῶν πυλῶν τῶν οἰκιῶν· τεμάχια δὲ ἐξ αὐτῶν δίδονται πρὸς τοὺς ὑπόπτους, τοὺς ὁποίους εἰδοποιοῦσι περὶ τῶν φρικτῶν βασάνων, σωματικῶν τε καὶ ψυχικῶν, εἰς ὅσας ὑπόκειται ὁ ἔχων αὐτὰ ἐνοχος. Ὑπάρχει δὲ καὶ ἄλλη δοκιμασία πολὺ δεινότερα, ἢ τοῦ πυρός. Σκάπτεται λάκκος ἀρκετὰ μακρὸς, καὶ ἀποτίθεται ἐν αὐτῷ τὸ εἶδωλον ὀνομαστοῦ τινος ἐρημίτου ἀποθεωθέντος διὰ τὴν ἀγιότητά του· μετὰ ταῦτα δὲ πληροῦται ὁ λάκκος ἀνημμένων ἀνθρώπων, καὶ ἀναγκάζονται οἱ ὑπόπτοι νὰ περάσωσι τρεῖς μὲ πόδας γυμνοὺς ἐπ' αὐτῶν. Μετὰ δὲ τὴν δοκιμασίαν ὁ ἐρημίτης παρατηρεῖ τὰ ἔλκη καὶ ἀποφασίζει. Καὶ ἐὰν μὲν εἶναι μικρά, δὲν ἀποδεικνύεται ἡ ἐνοχία, ἐὰν δὲ βαθέα, ἢ ἀπόδειξις εἶναι ἀναντιρρήτως. Τὰ αὐτὰ γίνονται καὶ εἰς Σιάρην, ὅπου τὸ 1649 ἔτος τριακόσιοι ἄνδρες καὶ γυναῖκες ἐδοκιμάσθησαν περᾶσαντες ἐπὶ φλεγομένων ξύλων· οἱ ταλαίπωροι οὗτοι κατηγοροῦντο ὅτι ἐφαρμάκισαν τὴν θυγατέρα τοῦ βασιλέως. Ἐπειδὴ δὲ δὲν ἀνεκαλύφθη ὁ ἐγκληματίας, ὅλοι ὅσοι ἦσαν ὑπόπτοι κατεδικάσθησαν εἰς τὴν διὰ πυρός δοκιμασίαν.

Ἄλλ' ἢ μᾶλλον ἀξιοσημεῖωτος ὄλων τούτων τῶν δοκιμασιῶν εἶναι ἡ τοῦ κροκοδείλου, ἣτις ἀνευρίσκειται καὶ εἰς τοὺς κατοίκους τῆς Μαλαβάρας, πιστεύοντες ἀδιστακτῶς ὅτι ὁ κροκόδειλος εἶναι ἐκτελεστής τῆς ἀποφάσεως τοῦ Ραδαμάνθους καὶ τῆς θείας δικαιοσύνης.

Ἰδοῦ δὲ ἡ δοκιμασία αὕτη· ὅταν τις ὑπόπτος μέλλῃ νὰ ὑποβληθῇ εἰς αὐτὴν, δύο βραχμάνες, προτρέπουσιν αὐτὸν νὰ ὁμολογήσῃ τὸ ἔγκλημά του καὶ περιγράφουσι τὸ τρομερὸν εἶδος τοῦ θανάτου. Καὶ ἐὰν δὲν τ' ὁμολογήσῃ, τὴν φέρουσι τὴν ἐπιούσαν εἰς τὴν ὄχθην λίμνης, ὅπου, ἐὰν ἐξακολουθῇ ἀρνούμενος, ρίπτεται εἰς τὸ ὕδωρ, καὶ βιάζεται νὰ περάσῃ νηχόμενος ἀντικρῦ. Καὶ ἐὰν φθάσῃ σῶος χωρὶς οὐδεὶς κροκόδειλος νὰ ἀπαγγείλῃ διὰ τὸν ὀδόντων του αἱματώδη ἐτυμηγορίαν κατὰ τοῦ κολυμβητοῦ, τὸ πλῆθος ὑποδέχεται αὐτὸν μετ' ἀνευφημιῶν, καὶ μεταφέρει ἐν θριάμβῳ εἰς τὸ δικαστήριον, ὅπου οἱ Ἰάπωνες σύνοδροι κηρύτταντες τὴν ἀθωότητά του ἀπολύουσιν αὐτόν. Ἐπειδὴ ὁμοίως οἱ ἐνοχοὶ κροκόδειλοι βρῖθουσιν εἰς τὰ μέρη ἐκεῖνα, σπανίως ἢ ἐτυμηγορία εἶναι ἀθωοτική.

ΕΚΠΑΙΔΕΥΤΗΡΙΑ. Αναφέρομεν χαίροντες καὶ κατὰ τὸ ἔτος τοῦτο τὴν ἀξιόλογον ἐπίδοσιν δύο ἐν τῇ Ἑρμοπόλει Σύρας ἐκπαιδευτηρίων, τοῦ Οἰκοτροφείου, λέγομεν, τοῦ καθηγητοῦ Κ. Ν. Πετρῆ, καὶ τοῦ Ἑμπορικοῦ Ἐκπαιδευτηρίου τοῦ καθηγητοῦ Κ. Π. Ἀντωνιάδου. Ἐπαινοῦμεν δὲ πρὸ πάντων τοὺς διευθύνοντας αὐτὰ, διότι κατώρθωσαν νὰ ἀποσκορακίσωσι τὴν ὀλεθρίαν διχόνοιαν, ἣτις εἶχε μολύνει πρὸ τινῶν ἐτῶν τὰ ἰδιωτικὰ τῆς Ἑρμοπόλεως μουσοτροφεία. Καὶ μὴ νομίση τις ὅτι ἀσκόπως ὀνομάζομεν τοῦτο κατόρθωμα· διότι εἰς τὴν Ἑλλάδα ἐπικρατεῖ ἀπὸ τινῶν ἐτῶν ἡ ἐξωλεστάτη, ἢ ἐθνωλέτειρα ἰδέα ὅτι ἀρκεῖ νὰ διδάσκη τις γράμματα, καὶ ἀδιάφορον ποία ἡ κατάστασις τῆς ψυχῆς αὐτοῦ, καὶ ποῖον τὸ παράδειγμα τὸ ὁποῖον δίδει εἰς τοὺς διδασκομένους. Πολλοὶ διδάσκαλοι ἢ ἐλησημόνησαν ἢ δὲν ἔμαθον ὅτι ὁ διδάσκων πρέπει νὰ εἶναι ὁποῖος καὶ ὁ κατὰ τὸν ἀπόστολον Παῦλον ἀρχιερεὺς, ὅτι αἱ μουσαι εἶναι πρὸ πάντων

εθρέπτεται ψυχῆς, διανοίας ὀρθοδόξου, καὶ διὰ τοῦτο εἶδομεν τὴν ψυχοφθόρον ἐριδα, ἢ μᾶλλον τὴν ὕβριν αὐτὴν βεβηλώσαν καὶ τὸ ἱερώτατον τῶν Ἑλικωνιάδων θυσιαστήριον.

Τὰ δύο ἐκπαιδευτήρια περὶ ὧν ὁ λόγος, καὶ τοὶ ἴδιον ὀργανισμὸν ἔχοντα, τείνουσιν ὁμοίως πρὸς τὸν αὐτὸν σκοπὸν· τοῦ Κ. Ἀντωνιάδου οἱ μαθηταὶ διδάσκονται ὅλα τὰ μαθήματα ἐν αὐτῷ τῷ καταστήματι, ἐνῶ οἱ τοῦ Κ. Πετρῆ, προπαρασκευάζονται μὲν ὑπ' αὐτοῦ τοῦ διευθυντοῦ καὶ ὑπὸ ἄλλων διδασκάλων ἐμπειρῶν ἐν τῷ Οἰκοτροφείῳ, ἀκροῦνται δὲ τῆς σειρᾶς τῶν ἐγκυκλίων μαθημάτων ἐν τοῖς δημοσίοις σχολείοις. Ἀμφότεροι δὲ οἱ διευθυνταὶ φροντίζουσιν ἰδίως περὶ τῆς ἠθικῆς ἀγωγῆς τῶν νέων, διό καὶ εἶναι ἀξιοὶ πολλῶν ἐπαίνων. Γνωρίζοντες ἰδίως τὸν Κ. Πετρῆ καὶ τὴν χρηστότητα τοῦ ἤθους αὐτοῦ, βεβαιοῦμεν ὅτι πολλὴν καταβάλλει περὶ τὴν ἀγωγὴν ταύτην προσοχὴν· ἀλλὰ καὶ τὴν τοῦ Κ. Ἀντωνιάδου μαρτυροῦσι σὺν ἡμῖν πολλοὶ ἐκ τῶν ἐγκριτοτέρων κατοίκων τῆς Ἑρμοπόλεως ἐν ἐγγράφῳ τὸ ὁποῖον ἀπέθυσαν αὐτῷ τῇ 28 Ἰουλίου 1861. Ἀδιστακτῶς λοιπὸν συνιστῶμεν τὰ ἐκπαιδευτήρια ταῦτα καὶ μάλιστα πρὸς τοὺς ἐκτὸς τῆς ἐλευθέρας Ἑλλάδος ὁμογενεῖς. Τὰ τέκνα αὐτῶν ἐκτρέφόμενα ἐν Ἑρμοπόλει, ἀποφεύγουσι πρὸς τοῖς ἄλλοις καὶ τὸν ἠθικὸν κίνδυνον εἰς ὃν ἐμπίπτουσιν ὡς ἐπὶ τὸ πολὺ οἱ ἐν Ἀθήναις νέοι, τὸν κίνδυνον λέγομεν τῆς πολιτικῆς πολυπραγμοσύνης, καὶ τῆς ἐνεκα ταύτης παραμελήσεως τῶν μαθημάτων αὐτῶν.

ΠΑΡΟΡΑΜΑ.

—000—

Εἰς τὴν σελ. 280 στήλ. 2 τοῦ πρῶτου φυλλαδίου ὑπάρχουσι κατὰ λάθος τρεῖς ὑποσημειώσεις ἀντὶ τεσσάρων, ἐκ δὲ τῶν τριῶν αἱ πρῶται δύο φέρουσιν ἐρ. 1. Διορθωτέον λοιπὸν τὴν ὑπὸ δευτέραν, 2, τὴν 2, 3 καὶ τὴν 3, 4, τετάρτη δὲ ὑποσημείωσις εἶναι ἢ ἐξῆς. Τίτ. Λίβ. XXVIII. 45, ἐτι XXIX, 4 Πλούτ. εἰς Φάβιον.